

OBISK PRI TAJNIKU ZB NOV »OSKAR KOVAČIČ« PRULE

Razvejana dejavnost

Malo mi je bilo neprijetno obiskati ga na njegovem domu. »Tam ga boste zdaj najlažje našli, pa še prijeten sogovornik je,« sta mi tovariša Kebeta priporočili dve prijazni Prulčanki, ko sem ju s svojim vprašanjem, na koga naj se obrnem, da bi kaj izvedela o njihovih borcih, zmotila pri klepetu v parku.

No, kljub zadregi (mislim, da je bila obojestranska) je najin pogovor kmalu sproščeno stekel. Najprej mi je navedel osnovne podatke o njihovem društvu. »Največ bi vam vedel povedati naš predsednik, tovariš Hugo Skala, a ga najbrž danes ni v Ljubljani.

Torej poskusiva sama: združenje borcev NOV krajevnih skupnosti Prule nosi ime po Oskarju Kovačiču. Ima približno 360 članov – število se stalno menja, saj mnogi umrejo. Odbor ima mandatno dobo 4 leta. Organizacija pa zajema dokaj obširne dejavnosti: imamo komisije za različna področja; treba je reševati različna vprašanja, od pokojnin, stanovanja, do organiziranja žalne slovesnosti... Če jih kar naštejemo: komisija za ohranitev tradicij NOB, ki zbira gradivo o delovanju aktivistov med NOB, podatke o umrlih v internaciji, o talcih, o padlih borcih... Zbrani podatki bodo zgovorno zgodovinsko gra-

divo. Mimogrede: nameravamo jim postaviti spomenik, vendar lokacija še ni čisto dokončna, najbrž pa bo pri osnovni šoli Prule. Imamo kadrovske komisije, ki vodi evidenco o članih, vključuje nove itd. Zelo pomembna je socialnozdravstvena komisija, katere predsednica, tovarišica Ančka Ambrožičeva, zelo skrbno ureja zdravstvena in socialna vprašanja naših članov. Ta komisija pošilja borce na spomladanska letovanja, t.i. »zimski okrevanja« v obmorske kraje; na primer v Banjole pri Puli, kjer smo prav letos dobili prenovljen dom z bazenom, moderno kuhinjo itd. Meseca marca so lahko deset dni letovali tudi v Umagu in Portorožu. Naj povem, da člani, ki prejemajo varstveno borčevsko pokojnino, letujejo brezplačno, drugim pa občinska organizacija ZB prispeva delež glede na višino pokojnine.

Če se spet vrneva h komisijam: deluje še komisija za pri-

reditve, komisija za interniranje, za invalide, za SLO in DS pa stanovanjska komisija pa komisija za žalne slovesnosti in poslovilne govore... Imamo svoje praporščake in nad vsemi nadzorni odbor.

Očitno ima vsak aktiven član kar dovolj dela v eni od teh komisij. Kako pa jim gre po finančni plati?

»Naši člani plačajo 12 din letne članarine. Za razna spominska obeležja pa financira Občinski odbor ZZB NOV.«

»Najbrž se trudite, da bi tradicije naše borbe prenesli na mladi rod,« je bila misel, ki sem jo izrekla ob koncu.

»Res je. Vsako leto pripravimo pohod šolske mladine v kraje znane iz NOB, kot so Mokrc, Orle, Polhov Gradec... Udeležuje se jih tudi po 300 učencev! Borci sodelujemo tudi na raznih proslavah... Naj vam povem, da vsako leto skupaj z upokojenci krajevnih skupnosti Prule priredimo družabno srečanje v počastitev 4. julija. V septembru nameravamo obiskati kraje na slovenskem Koroskem. Vedno sodelujemo pri Kurirčkovi pošti... Kar pestro, mar ne?«

DORA VODOPIVEC



Z otvoritve razstavnega prostora v KS Gradišče.

FOTO: PRIMOŽ HIENG

Novice iz KS Gradišče

1. julija 1980 so se v krajevni skupnosti Gradišče ob prijetnem večeru strnili trije pomembni dogodki: otvoritev razstave del študentov Akademije za likovno umetnost v sejni sobi krajevnih skupnosti, tovariško srečanje z aktivnimi družbenopolitičnimi in kulturnimi delavci iz krajevnih skupnosti, ki so v letošnjem letu slavili visoke življenjske jubileje in podelitev odlikovanja krajanu dr. inž. Albinu Wedamu.

Kot prvi so razstavili svoja grafična dela absolventi Akademije za likovno umetnost in akademski slikarji, ki študirajo tretjo stopnjo na grafični specialki. Razstavljena dela bodo med letom večkrat menjali. Tako bodo študentje likovne akademije imeli priložnost, da se v tej mini galeriji – v sejni sobi KS, predstavijo javnosti. Za krajane krajevnih skupnosti Gradišče pa bo obisk v sejni sobi novo kulturno doživetje.

Po otvoritvi razstave je bilo v dvorani krajevnih skupnosti tovariško srečanje gostov jubilaritov in predstavnikov družbenopolitičnih organizacij in samoupravnih organov iz KS Gradišče. Srečanje sta organizirala krajevna konferenca SZDL in svet krajevnih skupnosti v počastitev živ-

ljenjskih jubilejev aktivnih družbenopolitičnih in kulturnih delavcev – naših krajanov. V prijetnem razpoloženju so prisotni izmenjali tudi mnenja in stališča o problemih dela v krajevni skupnosti.

Ob tej priložnosti je predsednik občinske konference SZDL Vid Štempihar, po poblastilu predsednika skupščine občine Ljubljana Center podelil odlikovanje dr. inž. Wedamu. Prejel je RED DELA Z ZLATIM VENCEM, s katerim ga je odlikoval še predsednik republike tovariš Tito. S peštrim večerom se je zaključila polletna bogata dejavnost krajevnih skupnosti SZDL Gradišče, ki jo tudi v drugem polletju tega leta čakajo odgovorne naloge.

A.2

ORGANIZIRANO POČITNIŠKO VARSTVO ŠOLSKIH OTROK ALI:

Kam z otroki med počitnicami?

Prav gotovo je v času počitnic veliko staršev mučil problem, kam s šolarjem, ko šole zaprejo vrata, ko nenadoma ni več tistega občutka, da je naš otrok v šoli in torej ni izpostavljen prenekaterim nevarnostim, ki sicer preže nanj – na ulici, v neprimerni družbi... Kaj storiti, da bi bili šolarji tudi v času, ko so starši v službi, kar najbolj varni in hkrati ustrezno zaposleni?

Na to so mislili člani Zveze prijateljev mladine Ljubljana Center. Skupina za rekreacijo in letovanje otrok, ki deluje v okviru zveze, je že zgodaj spomladi pričala z delom na tem področju: izdelala je program dnevnega varstva šolskih otrok in ga skupaj s prijavnici naslovila na vse osnovne šole občine Ljubljana Center.

Program so poslali tudi krajevnim skupnostim in družbenopolitičnim organizacijam, ki so na tem področju. Namenjen je bil staršem, katerih otroci obiskujejo prvi, drugi, tretji in četrti razred – torej nižjo stopnjo. Starši so najprej z veseljem sprejeli ponujeno in prijavljali svoje šolarje za to obliko dopoldanskega, delno pa tudi popoldanskega varstva, že v maju. Sprva je bilo prijavljenih pri-

bližno osemdeset otrok, kar je dokaj presenetilo organizatorje; niso namreč pričakovali tako velike udeležbe! Sčasoma se je to število občutno zmanjšalo (v tedenski izmeni naj bi bilo nekako 20 otrok), kasneje pa še bolj padlo, na šest do dvanajst otrok! Dekleta, ki so skrbela zanje, dijakinje pedagoške gimnazije, so se menjale vsak teden. Vsak dan so bile organizirane razne dejavnosti: obiskali so Urh, se kopali na Iliriji, šli na grad ali pa v muzej... Če je bilo vreme slabo, so ostali v osnovni šoli Prežihovega Vrance, kjer je bil »sedež« dnevnega varstva. Marsikdo bo imel pomisleke, češ: otroci so v šoli vse leto, pa morajo biti še med počitnicami?! Tovarišica ravnateljica in njena pomočnica sta povedali, da je to najbolj primeren prostor pa tudi glede kadra ni

problemov.

»Toda – če je v varstvu le dvanajst otrok, je to silno drago varstvo; ne za starše – za družbo!« meni tovarišica ravnateljica. Za naslednje leto bo torej treba temeljito premisliti, če je sploh smotno?

DORA VODOPIVEC

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Igor Maver

Ob vsakem začetku državnega prvenstva v nogometu slišimo vedno ene in iste govornice. O obnašanju nogometašev, o njihovih astronomskih in nezasluženi prejemkih, o neregularnosti prvenstva in podobne reči. To je ena plat nogometne medalje, druga plat pa je precej svetlejša. In to nam je nekoliko bolje orisal naš sogovornik, enaindvajsetletni Igor Maver, arhivar pri RTV, pa tudi levo krilo prvega moštva Slovana, sicer pa ljubitelj in igralec malega nogometa.

»Imenujemo se kar preprosto Tabor. Zato, ker se skoraj vsako popoldne zberemo na letnem telovadišču Partizana Tabor in igramo. Seveda mali nogomet. Imamo dve ekipi pa igramo ali med seboj ali pa povabimo katero od številnih drugih ljubljanskih ekip.

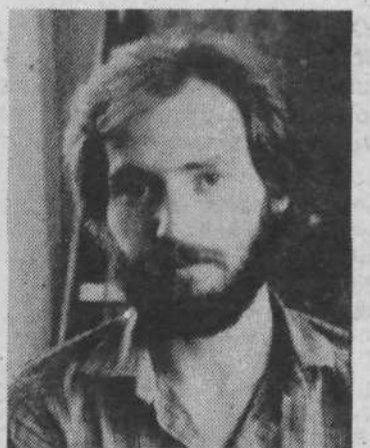
Začeli smo pravzaprav v prvem razredu osnovne šole. Vsi, kar nas je »starih« v ekipi, smo bili sošolci na Ledini. Leta in leta smo igrali skupaj, večina nas je tudi igrala v mladinskih moštvih Slovana ali Olimpije. Nekako pa nam ne leži igranje v naših trim ligah. Predvsem, ker traja predolgo in si je težko vzeti toliko časa, da bi redno odigrali vsa kola. Zato pa smo se »specializirali« na turnirje v malem nogometu. Tu gre na izpadanje, turnir je običajno hitro končan. Čeprav smo letos malce

oslabljeni, brata Hadler sta namreč na odsluženju vojaškega roka, pa nam tudi ne gre slabo. Bili smo prvi na turnirju šaljivcev, v Zdobrovi, Dolskem, osvojili smo pokal Ljubljane, bili tretji na turnirju v Študentskem naselju in na Kodeljevem.

Mali nogomet je čedalje bolj popularen. Za primer naj povem, da se je na Kodeljevem zbralo kar 200 ekip. Tudi v naši krajevni skupnosti na Taboru je mali nogomet vse bolj v časteh. Na tekme nas spremlja veliko navijačev, pa tudi na telovadišču nas je vsako popoldne kar precej. Finančno nam pomaga krajevna skupnost Tabor.

Kot klub sicer ne obstajamo. Se pač zberemo in igramo.

Tako je tole z drugo platjo nogometne medalje, ki kaže in dokazuje, da vseh, ki br-



»Se pač zberemo in igramo...« prvi naš sogovornik Igor Maver.

cajo okroglo usnje, le ni metati v en koš. Dober organizator, nekaj navdušenih prijateljev in pomoč krajevnih skupnosti, in tu imamo ekipo, okoli katere se zbira staro in mlado s področja krajevnih skupnosti. Poleg tega pa zaradi atraktivnosti postaja mali nogomet vedno bolj popularen ne le v Ljubljani, ampak v vsej Sloveniji.

Vrata na igrišča malega nogometa pa so vrhunskim nogometašem več ali manj zaprta, saj se tehnika igranja razlikuje od »velikega« nogometa, tako da nogometni profesionalci v malem nogometu praktično ne pomenijo nič.

MARKO PIJREVEC

